

Ötvenéves a Békés megyei egyesület

A kezdőcsapat 1961. szeptember 24-én lépett pályára és 79 főből állt. Ez volt a PNYME Békés megyei szervezete Békéscsabán, a toborzás pedig a három városban - Békéscsaba, Gyula, Gyoma - zajlott eredményesen. Olyan sikerrel, hogy a csúcson már 200 körüli létszámmal büszkélkedhettünk, az ország legnépesebb egységeként, arról nem is beszélve, hogy vidéken mi alakultunk meg legelőször. Ezt minden tagunk mindenkor tudta és büszkén hangoztatta.

Evtizedeken át sikeresen mozgósítottunk a szakmai tudás fejlesztéséért, a nyomdász közösségi szellem kialakításáért, a kneri-tevani tradíciók újraélesztésének hevülete fűtötte a kollektívát. Régióon belüli és budapesti baráti szaksegítséggel jutottunk előre, megmutatva: a vidék nem elmaradott terület.

Egymást érték a szakelőadások, bemutatók, tanulmányutak bel- és külföldön, kiállítások, meg-megújuló szervezeti változtatásokkal, ahogy az élet és a technológiai fejlődés kívánta. Ehhez alkotó vezetőgárda és lelkes követők kellettek. Mindkettő megadatott.

A sikeres munkát szakmai díjakkal, kitüntetésekkel ismerték el: Tótfalusi Kis Miklós-díjat 3 fő kapott /az emlékfüzetből sajnálatos módon kimaradt Gécs Béla neve/; MTESZ-díjat 2 fő kapott; a Szakmai Kultúra Fejlesztéséért emlékérmét 2 fő érdemelte ki, majd ennek későbbi változatát, a Lengyel Lajos-díjat 4 fő vehette át; Földi László-díjban pedig 2 fő részesült.

A rendszerváltás után mind az országos, mind a megyei szervezet jócskán megtorpant, kereste az új utakat, munkamódszereket. A gazdasági bázisok elvesztek, a taglétszám alaposan lecsökkent. A Békés megyei szervezet lassan kilábalta a válságból, egy ideig kereste vezetőjét és cselekvési programját, mígnem az utóbbi évtizedben tartalmas klubdelutánokkal, üzemlátogatásokkal újra megtalálta a nyomdász összetartozás formáját. Így lett a pionír megyei szervezet az utolsó élő/működő vidéki egysége a PNYME-nek - ahogy ezt Pesti Sándor egyesületi ügyvezető is elismerte 2008. december 2-án, amikor Békéscsabán előadást tartott.

Igy éltünk mi a végeken az elmúlt ötven évben, egyáltalán nem ülve a babérjainkon.

A szeptember 22-i, vacsorával egybekötött emlékestre ötven meghívót küldtünk el; huszonkilencen jelentek meg.

Aktiv és nyugdíjas nyondászok, közöttük öten az alapítókól /egyéb-
ként kilencen élnek még a 79-ből/. Jó néhány meghívott jelezte,
hogy okkal van távol; több kolléga távolmaradását viszont sajná-
lással fogadtuk. Különösen rosszul esett a kollégáknak budapesti
központunk képviselőjének távolléte az írásos és telefonos meg-
hívás ellenére!

A jelenlévők kézhez vették azt a jubileumi emlékfüzetet, amely
képben és írásban elevenítette fel tömörítve az ötven év esemé-
nyeit.

Az emlékest résztvevőit Megyik András, a megyei szervezet mostani
vezetője üdvözölte, majd egyperces néma felállással emlékeztünk
elhunyt kollégáinkra.

Megyik kolléga tisztelettel emlékezett meg az alapító tagokról
és azokról is, akik évtizedeken át kitartottak az egyesület mel-
lett. Múltatta a sikeres megyei vezetőket, a kezdő kettőst:
Botyánszky Pál elnököt és Malatyinszki József titkárt, majd az
őket követő kettőst: Balog Miklós elnököt és Südy István titkárt.

A találkozó és vacsora együtt eltöltött órái alatt élénk zsibongás
töltötte be a termet: a kollégák jó izü, baráti beszélgetése nyomán.
Sőt, Balog Miklós, Kovács János, Malatyinszki József, Darida Pál,
Barabás Ferenc a megjelent kollektívához szólva értékes tanácsok-
kal, ösztönzéssel buszítottak a munka további folytatására.

E gondolat jegyében ünnepeltük az ötvenéves évfordulót.

Malatyinszki József